Cuvântul lui Dumnezeu din ziua a doua de Paşti

În a doua zi de praznic de Înviere, Eu, Domnul, stau cu tine în sfat duhovnicesc, popor al cuvântului Meu. Paşti sfânt petrec cu tine, şi cobor la izvor cuvânt de înviere şi găsesc pregătită coborârea Mea, găsesc la veghe străjerii, iar Eu voi fi împărţit ţie cu tot cuvântul Meu de azi pentru tine, pentru multă, multă înviere, pentru mereu înviere peste tine, fiule poporul Meu.

O, câtă hrană, câtă hrană, măi popor hrănit cu mult cuvânt din cer! Eu pe masa ta cu Mine trebuie să pun multă hrană, multă învăţătură şi mereu, că n-are omul pe pământ de unde să înveţe, iar Eu sunt Învăţător, şi trebuie să fac lucrarea aceasta peste om.

Salut de înviere aduc ţie, popor de peste tot al cuvântului Meu: Hristos a înviat! Te învăţ când vii la izvor şi stau de vorbă cu tine când vii, dar nu pot să nu te învăţ şi fără de venirea ta mai mult la duhul învăţăturii, căci cel nedădăcit mult nu poate mult ca Dumnezeu, ci poate mai mult ca omul, şi nu trebuie cei alipiţi de cuvântul Meu să poată puţin pentru împlinirea lui, ci trebuie atât cât îi spune cuvântul Meu să facă şi să împlinească, fiindcă altfel nu i se pune dragoste, ci i se pune lene şi neascultare, amândouă acestea păcate de moarte, păcate care Îl sfârşesc pe Domnul în om şi în mersul omului cu Dumnezeu pe cale.

O, popor hrănit de la izvor, îţi trebuie multă, multă cercetare, căci altfel nu înveţi să fii ascultător lui Dumnezeu, Care te hrăneşte cu învăţătură scumpă, măi fiule. În a doua zi a Mea de Paşti, zi a Domnului tău Iisus Hristos, stau cu tine în sfat duhovnicesc, te strâng în Duhul Meu şi îţi împart viaţă cercetându-te şi dându-ţi povaţă de viaţă, numai să fie apoi împlinire din partea ta. Când văd cât de puţin vii tu la izvorul vieţii, dau Eu să Mă împart ţie prin cei ce Mă împart. La apă tu te duci mereu şi-ţi umpli cofiţa, că mereu trebuie să ai apă în toate şi pentru toate. La fel şi cu pâinea, trebuie să faci mereu pâine, că mereu îţi trebuie pâine. O, aşa trebuie să te îngrijeşti şi pentru puterea sufletului, aşa şi pentru unirea dintre Mine şi tine trebuie să ai grijă, că mai mult şi mai mult îţi trebuie pe Dumnezeu, fiule.

O, sunt între cei ce se cred fii ai acestui popor, sunt şi din cei care aleg cât să împlinească din statura cerută de Domnul pentru cei ce sunt în numărul fiilor poporului Meu de azi. Numai cei ce se tem de Domnul, o, numai aceia pot iubi mult pe Domnul, şi iată, vă trebuie temere de Dumnezeu, măi fiilor, căci altfel călcaţi împlinirea care se cere s-o împlinţi ca popor ascultător, căci sunt trei trepte pe care nu trebuie să le uite cei ce se vor a fi în rândul celor ce sunt fiii poporului Meu cel de azi, popor de Nou Ierusalim, taina omului nou, om după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu pe pământ, om înviat dintre cei morţi care nu pot cu voia lui Dumnezeu peste ei.

Stau amănunţit în sfat duhovnicesc cu tine, popor de peste tot al cuvântului Meu cel de azi. Ia aminte că omul greşeşte mult cu gura, cu cuvântul gurii sale, fiule. O, ia aminte, ca să poţi să îndrepţi ceea ce nu faci bine. Eu, Domnul, îţi povăţuiesc acum gura cea dinăuntru şi gura cea din afară a ta şi-i spun limbii gurii tale să nu uite că omul din cuvintele sale va fi mântuit sau osândit. Grăirea cea multă şi deprinsă în firea omului îi scade lui puterea cea pentru Dumnezeu de peste el. Este scris în Scripturi pentru cel ce grăieşte că trebuie cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu, iar omul greşeşte mult şi fără de folos de suflet, şi nu se spală în gură după ce-şi murdăreşte gura cu cele dinăuntru ale ei.

Când omul se scoală de la masă după ce a mâncat bucatele din blid, el ia măturica şi-şi face curat în gură, îşi spală gura şi şi-o clăteşte de resturile toate rămase de la mâncare, ca nu cumva să se strice gura lui, ca nu cumva să miroasă apoi urât gura lui faţă în faţă cu cei din jur şi să se facă greu pentru ei. Dar când omul îşi foloseşte gura pentru ceea ce mănâncă el cu mintea şi cu inima, sau pentru ceea ce dă din acestea în jur cu ajutorul gurii în chip neplăcut, necreştinesc,

neduhovnicesc, o, când ar fi să-şi spele gura de toate aceste stricăciuni, n-o face omul, nu face el aceasta cu frică de Dumnezeu ca să fie curat apoi de acest păcat.

O, ce mult grăieşte omul şi ce stricat, ce urât, ce greşit şi ce lipsit de cuvânt de viaţă! Trebuie educaţie pentru aceasta şi mereu trebuie, dar dacă omul nu se duce la doctor pentru viaţă, de unde să ia el viaţă cu care să calce peste moartea lui, peste cele moarte ale lui? Trupul şi-l duce la doctor iubitorul de trup, dar gura şi vătămările pe care şi le face cu ea nu şi-o duce la doctor, nu şi-o duce la spălat aşa cum îşi duce la doctor şi la spălat urechea, când ea se înfundă şi simte că nu mai aude bine cu ea.

Iată, e nevoie, e multă nevoie de învăţătură de înviere, de spălare şi de primenire a omului. Ar fi să caute mult această învăţătură creştinul care s-a alipit de cuvântul Meu şi se vrea a fi scris în rândul celor scrişi ca popor al acestui cuvânt. Cu multă înţelepciune pentru creştini M-am coborât mai la începutul coborârii Mele şi le-am spus celor ce veneau să asculte din gura Mea cuvânt de viaţă, le-am spus lor: *«O, creştinilor, nu sunt împotriva parfumului, ci sunt împotriva păcatului».* După ce-i vedeam pentru ce se dădeau ei cu parfum, după aceea le spuneam lor aceasta. Parfum se dă şi pe cei morţi, nu numai pe cei vii, dar are şi parfumul lucrarea lui cea de sus, căci cel ce se dă cu parfum ca să miroasă frumos pentru cei din jur, nu seamănă cu cel ce se parfumează ca să nu miroasă urât între ceilalţi. Iată, nu este asemănare între păcat şi nepăcat, şi de aceea trebuie învăţătură de înviere mereu, mereu peste om ca să nu păcătuiască el şi ca să ştie cum să-L iubească pe Domnul, căci pentru Domnul trebuie toate să le facă, toate, toate, şi nu va păcătui omul făcând aşa.

O, fără învăţătură şi fără mustrare pentru neascultare şi pentru neîmplinire, moare omul fără acestea peste el, se culcă de tot şi stă fără de veghe, fără Domnul peste el, şi moare apoi. O, fiilor, am spus că vinul este duşmanul omului, al sănătăţii omului. Celui ce îi place vinul, cel ce este stăpânit de vin în gândul şi în gustul lui, acela face păcat cu vinul, şi face vinul păcat, şi apoi este pedepsit acela pentru acest păcat, căci vinul este taină mare, mare, măi fiilor, şi trebuie taină să rămână, nu să lucreze el altceva. Vinul a fost şi este folosit de Mine pentru om, şi am rostit peste el cuvânt mare, am pus Fiinţa Mea de viaţă în el, iar omul face din vin plăcerea limbii şi a inimii lui şi ameţeală duhului lui, şi face şarpe din vin. O, ce păcat, o, ce păcat! Vinul trebuie folosit numai cu ascultare, numai cu binecuvântare, numai cu tămăduire, fiilor, dar creştinii care fac altceva cu vinul şi se cred creştini oricum, o, ce mai sunt aceia care uită ce taină are peste el rostită vinul?

Omul nu trebuie să bea niciodată singur vin. E binecuvântat de Domnul vinul, şi numai cu binecuvântare rostită peste el trebuie să fie folosit, iar pentru băut de sete sau de bucurie sau de plăcere, aceasta este apa, care face alin şi bucurie celui însetat.

Am spus acestea toate pentru vin fiindcă văd creştini care nu vor să poată cu frica de Dumnezeu, cu învăţătura cea mântuitoare pentru tot ce folosesc ei pe calea creştină, iar unii sunt pedepsiţi pentru călcarea de cuvânt şi suferă cu trupul apoi, căci neascultarea de tainele vieţii creştineşti se face păcat şi se face pedeapsă pentru cel ce nu ascultă.

Înviere îţi trebuie, măi creştine, nu vin îţi trebuie. Vinul să-l bei ca pe ceva sfânt, iar singur să nu bei niciodată vin, ci să ţi se dea cu binecuvântare ca să bei, aşa cum vezi tu că se face la masa Mea cu poporul cel adunat în sărbători când se pune vin pe masă, se pune de bucurie şi se binecuvintează de preot, de cel care cere pe Domnul să binecuvinteze şi ţi se împarte apoi.

O, şi am văzut creştini la masa Mea cu strângere de popor la izvor, am privit şi am văzut dintre cei care n-au avut teamă şi au băut vin mult la masa Mea cu popor adunat la izvor, am văzut şi M-a durut şi M-am ruşinat şi am plâns de ruşine, că iată, nu se teme de Domnul cel ce vine şi vrea să fie fiu al acestei lucrări.

O, de câte ori am povăţuit Eu pe cei ce veneau la masa Mea de cuvânt! În fel şi chip am povăţuit acest popor, dar n-am avut cum să-l urc treptele cele trei de urcare spre Domnul a creştinilor care veneau să asculte cuvântul cel ieşit din gura Mea înaintea lor. Chemaţi, aleşi şi

credincioşi, acestea sunt cele trei feluri de creştini, cele trei trepte, iar Eu, Domnul, am nevoie de ucenici, şi abia, abia pot să-Mi fac ucenici folositori dintre cei ce Mă află aici şi vin la chemarea Mea, că nu se lasă să fie ei între cei aleşi sau între cei credincioşi Mie apoi, şi iată, cuvântul Meu aduce fiecăruia şi împarte după cum este fapta fiecăruia din cei care-L ştiu pe Domnul grăind şi împărţind din acest izvor duh de viaţă, iar pilda cea ieşită din gura Mea acum două mii de ani, pilda semănătorului prinde adevăr mult peste creştinii care vin şi dau să vină să audă pe Domnul şi să creadă şi să stea sau să plece apoi, după ce ar încerca să stea cu Domnul creştinul care Mă află din acest izvor.

La fel cu vinul, la fel cu parfumul, la fel este şi cu orice ascultare cerută de Domnul prin acest cuvânt ca să se împlinească de creştin în chip duhovnicesc şi nu în alt chip, căci omul este învăţat să fie om, şi nu înger să fie, dar nu uita, creştine înjumătăţit, că Eu am spus că vor fi toţi ca îngerii, toţi cei care vor veni să fie cu împărăţia Mea, fii ai împărăţiei Mele, fii ai acestui cuvânt şi ai acestui popor. O, tu ai nevoie de binecuvântare, de viaţă binecuvântată cu toată mişcarea ei, dar aceasta îi vine cel mai greu creştinului doritor să fie şi el al Meu.

Nimic n-ar fi să facă fără binecuvântare creştinul, numai că el nu înţelege cum se poate aceasta. O, se poate pentru cel hotărât de viaţă binecuvântată, iar viaţa de sine nu poate aceasta, decât dacă nu calcă ea în creştin tot cuvântul cel aşezat pe pământ pentru creştinii care Mă împlinesc în ei până la o cirtă, ori de câte ori sunt ei puşi faţă în faţă cu împlinirea vieţii Mele în ei, după cerinţele Mele pentru noul Meu popor, în toate în câte viaţa le este probată, în toate clipele, măi fiilor.

Acum sfârşesc cuvântul Meu şi vă las să-l împliniţi frumos, iar Eu să Mă bucur apoi de la voi, de la toţi la fel, şi vom vedea minuni, fiilor, căci minuni sunt creştinii cei după chipul şi asemănarea Mea, şi binecuvântarea Mea peste pământ sunt ei, semne şi minuni sunt ei din loc în loc între oameni, dar plini de umilinţă, plini de aluatul cel frumos, cel veşnic, blânzi şi smeriţi cu inima aşa cum Eu sunt, iar fără de acestea nimeni nu poate semăna cu Domnul între fiii oamenilor, o, fiilor.

Pace vouă, fiilor! Lumina Mea, lumina învierii să fiţi voi pe pământ, o, fiilor! Amin, amin, amin.

8/21 aprilie 2014